DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 25 mars 2010 *

I mål C-414/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 19 september 2008,

Sviluppo Italia Basilicata SpA, Potenza (Italien), företrätt av F. Sciaudone, R. Sciaudone och A. Neri, avvocati,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Flynn, biträdd av A. Dal Ferro, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen J.-C. Bonichot, tillförordnad ordförande på andra avdelningen samt domarna C. Toader (referent), C.W.A. Timmermans, P. Kūris och L. Bay Larsen,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 september 2009,

och efter att den 29 oktober 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Sviluppo Italia Basilicata SpA har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 8 juli 2008 i mål T-176/06, Sviluppo Italia Basilicata mot kommissionen (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten klagandens talan, dels om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2006) 1706 av den 20 april 2006 om nedsättning av det finansiella stöd som beviljats av Europeiska regionala utvecklingsfonden till förmån för det allmänna stödet för genomförande av åtgärder i syfte att

främja små och medelstora företag som är verksamma i regionen Basilicata i Italien, inom ramen för strukturella interventioner i italienska regioner såsom mål 1-regioner (nedan kallat det omtvistade beslutet), dels om ersättning för skada som sökanden lidit på grund av detta beslut.

Tillämpliga bestämmelser

Grundförordningarna

2 I artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 av den 24 juni 1988 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet samt om samordning av deras verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter (EGT L 185, s. 9), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2081/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 5; svensk specialutgåva, område 14, volym 1, s. 17) (nedan kallad förordning nr 2052/88), föreskrivs att för att stödja uppnåendet av de allmänna mål som fastställs i artiklarna 158 EG och 160 EG ska strukturfonderna bidra till uppnåendet av följande fem prioriterade mål. Det första av dessa mål (nedan kallat mål 1) består i ”att främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare”. Enligt bilaga 1 till nämnda förordning utgör regionen Basilicata en del av de regioner som omfattas av mål 1.

3 I artikel 5 i förordning nr 2052/88 anges möjliga former för finansiellt stöd från strukturfonderna. I artikel 5.2 c anges däribland möjligheten att stödet ges i form av ”globala stöd”, som i allmänhet förvaltas av en förmedlare som utses av medlemsstaten i samarbete med Europeiska kommissionen och som fördelas av förmedlaren i form av individuellt stöd till de slutliga mottagarna.

4 De relevanta handläggningsreglerna för de finansiella stöden har fastställts i två förordningar, nämligen rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter (EGT L 374, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 20) (nedan kallad förordning nr 4253/88), samt rådets förordning (EEG) nr 4254/88 av den 19 december 1988 om genomförandebestämmelser till förordning (EEG) nr 2052/88 vad gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden (EGT L 374, s. 15), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2083/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 34) (nedan kallad förordning nr 4254/88).

5 I artikel 6.2 i förordning nr 4254/88 föreskrivs att sätten att använda det globala stödet ska fastställas genom en överenskommelse som sluts mellan kommissionen och förmedlaren i samråd med den berörda medlemsstaten. I överenskommelsen ska det särskilt anges de åtgärder som ska genomföras, kriterierna för val av stödmottagare, villkor och nivåer för stöd från Europeiska regionala utvecklingsfonden samt förfarandet för att övervaka användningen av det globala stödet.

6 I artikel 24 i förordning nr 4253/88, som har rubriken ”Reduktion, suspension och upphävande av stöd”, föreskrivs i punkterna 1 och 2 följande:

”1. Om en verksamhet eller åtgärd inte förefaller berättigad till vare sig en del av eller hela det tilldelade stödet skall kommissionen genomföra en lämplig granskning av fallet inom ramen för partnerskapet och särskilt begära att medlemsstaten eller de myndigheter som den utser att genomföra åtgärden framlägger sina kommentarer inom en fastställd tidsgräns.

2. Efter granskningen får kommissionen reducera eller suspendera stödet till den berörda verksamheten eller åtgärden om granskningen visar någon överträdelse eller

väsentlig förändring som påverkar villkoren för att genomföra verksamheten eller åtgärden och för vilken man inte ansökt om kommissionens godkännande."

7 I artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88 fastställs bestämmelserna för övervakning och utvärdering av genomförandet av det finansiella stödet. I artikel 25.1 och 25.3 föreskrivs särskilt följande:

"1. Inom ramen för partnerskapet skall kommissionen och medlemsstaterna se till att användningen av stöd från fonderna övervakas effektivt, med betoning på ramarna för gemenskapsstöd och särskilda åtgärder (program osv.). En sådan övervakning skall genomföras genom ett gemensamt fastställt rapporteringsförfarande, kontroller och upprättandet av övervakningskommittéer.

...

3. Övervakningskommittéer skall upprättas inom ramen för partnerskapet genom en överenskommelse mellan den berörda medlemsstaten och kommissionen.

Kommissionen, och i förekommande fall Europeiska investeringsbanken, skall utse företrädare till dessa kommittéer."

De kommissionsbeslut som innehåller tillämpliga regler för det aktuella finansiella stödet

8 Den 29 juli 1994 antog kommissionen beslut 94/629/EG om fastställande av ramar för gemenskapsstöd för gemenskapens strukturella interventioner i italienska regioner såsom mål 1-regioner, det vill säga Abruzzerna, Basilicata, Kalabrien, Kampanien, Molise, Puglia, Sardinien och Sicilien (EGT L 250, s. 21) för perioden från den 1 januari 1994 till den 31 december 1999.

9 Den 23 april 1997 antog kommissionen beslut 97/322/EG om ändring av besluten om godkännande av ramar för gemenskapsstöd, samlade programplaneringsdokument och gemenskapsinitiativ gällande i Italien (EGT L 146, s. 11). I detta beslut fastställde kommissionen bestämmelserna om de stödberättigande utgifterna under gemenskapens olika åtgärder som antagits med avseende på Italien. Bilagan till detta beslut innehåller ett blad nr 19 (nedan kallat blad nr 19) om stödberättigande utgifter under strukturfonderna för finansieringslösningar som består av riskkapitalfonder (RKF).

10 Enligt de allmänna principerna om medfinansiering av finansieringslösningar i blad nr 19 ska bland annat följande gälla:

”ii) Gemenskapen medfinansierar det allmännas bidrag till fondernas kapitalisering. Den deltar inte i förvaltningen av fonderna och bidrar inte heller till förvaltningsavgifter. Endast medlemsstaterna och deras privata eller offentliga partner, inte kommissionen, är partner eller andelsägare i dessa fonder.

...

vii) Fondernas funktionssätt skall följa finansieringsbestämmelserna, särskilt vad beträffar definitionen av åtaganden och uppkomna kostnader liksom stödets upphörande.

viii) RKF skall engagera sig i ekonomiskt och finansiellt livskraftiga företag…”

11 I blad nr 19 under punkt B, RKF:s funktionssätt, föreskrivs det vad specifikt gäller garantifonderna följande:

”…

2. RKF:s engagemang består av aktieägande, dvs. bland annat tecknande av aktier (aktier eller andelar) i de företag som stöds, lån (eventuellt knutet till aktieägande) och obligationer (eventuellt konvertibla) …

…

8. Under perioden för gemenskapsstödet skall RKF:s intäkter (särskilt eventuella utdelningar, övervärden och räntor på placeringar) tillföras fonden och användas

för att finansiera engagemang liksom förvaltningsavgifter inom nedan fastställda gränser.

…

10. RKF:s verksamhet skall varje kalenderår redovisas i en rapport som skall överlämnas till kommissionen efter utlåtande från övervakningskommittén. Denna rapport skall innehålla balans- och vinst- och förlusträkning för RKF, en specifikation över uppkomna förvaltningskostnader, en uppställning över återbetalningar som gjorts till fonden, en specifikation över förvärvade engagemang (gjorda investeringar och beviljade lån m.m. per företag och per sektor) med en beskrivning, som skall hållas konfidentiell, över uppkomna problem och eventuellt vidtagna eller föreslagna lösningar.

11. Kommissionen och revisionsrätten har rätt att kontrollera RKF:s verksamhet, vilket inbegriper rätt att revidera eller låta revidera de företag där RKF har eller har haft engagemang

…"

12 I avdelning C i blad nr 19 definieras begreppet "finansiella och rättsliga åtaganden" som den "rättsliga handling som konstituerar kapitalet eller ökningen av kapitalet i en RKF". De "faktiskt uppkomna kostnaderna" definieras i samma avdelning som "likvida utbetalningar från RKF:s av partners inbetalda kapital strikt kopplade till de verksamhetsrapporter som beskriver gjorda engagemang vilka utgör bekräftelse på hur åtgärden framskrider".

13 I avdelning D i blad nr 19 föreskrivs, under rubriken ”Upphörande med stöd”, följande:

”1. RKF skall upprättas för en lämplig tidsperiod som är i överensstämmelse med de mål som satts upp. Kortaste tidsperiod är den som gäller för stödåtgärden.

2. När gemenskapsstödet upphör (efter sista betalningsdag) skall RKF:s finansiella nettoställning fastställas varvid det sammanlagda inbetalda kapitalet skall sättas i relation till summan av engagemang i företag under perioden.

— Åtgärden anses vara helt genomförd om det kan konstateras att summan av de ackumulerade sammanlagda engagemangen i företag under perioden täcker åtminstone 100 % av det inbetalda kapitalet.

…

— Om vid tidpunkten för upphörandet, trots övervakningskommitténs övervakning, summan av de ackumulerade sammanlagda engagemangen i företag understiger det inbetalda kapitalet, dras det belopp som motsvarar överskottet från det slutliga saldo som skall betalas till medlemsstaten av gemenskapen för den berörda stödåtgärden.

3. Sedan stödåtgärdens slutliga saldo betalats ingriper kommissionen inte längre i genomförandet eller uppföljningen av åtgärden …”

Bakgrund till tvisten

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

14 Kommissionen godkände, i enlighet med förordning nr 2052/88, genom beslut 94/629/EG, gemenskapens rättsliga ram för åtgärder till förmån för de italienska regioner som omfattas av mål 1, och särskilt Basilicata, för perioden mellan den 1 januari 1994 och den 31 december 1999.

15 Den italienska regeringen ingav den 24 februari 1998 en ansökan till kommissionen om finansiellt stöd i form av ett globalt stöd, för att främja utvecklingen av små och medelstora företag som är etablerade i Basilicata. Enligt åtgärd nr 2 som ansökan avsåg skulle en riskkapitalfond (nedan kallad RKF) härrörande från ERUF och den privata sektorn bildas för att genomföra finansiellt stöd (andelar i bolagskapitalet, lån knutna till aktiekapitalet och lån i form av konvertibla obligationer) till företag som var etablerade i denna region eller som avsåg att etablera sig där.

16 Kommissionen godkände, genom beslut K(1999) 314 av den 2 mars 1999 om beviljande av stöd ur Europeiska regionala utvecklingsfonden i form av ett globalt stöd avsett att användas för att genomföra stödåtgärder till förmån för små och medelstora företag i regionen Basilicata enligt gemenskapens regler om stöd till strukturåtgärder inom ramen för mål 1 i Italien, att det stöd som de italienska myndigheterna hade ansökt om skulle beviljas (nedan kallat beslut om beviljande av stöd).

17 Enligt artikel 5 i detta beslut avser ”gemenskapsstödet de utgifter som är knutna till transaktioner enligt det globala stödet som inom medlemsstaten har omfattats av rättsligt tvingande åtaganden och för vilka nödvändiga finansiella medel specifikt har

anslagits senast den 31 december 1999” och ”fristen för att bokföra utgifter avseende dessa åtgärder har fastställts till den 31 december 2001”.

18 Det förslag till globalt stöd som de nationella myndigheterna överlämnade till kommissionen för att erhålla stödet bifogades beslutet om beviljandet av detsamma (nedan kallat förslag till globalt stöd) och ingår som en del av detta. Enligt förslaget skulle stödet genomföras i tre faser: främjande, bildande och förvaltning av RKF (punkt 5.2.2 i förslaget till globalt stöd). I förslaget angavs dessutom, i punkt 5.2.5, att fondens storlek uppgick till 9,7 miljoner euro, varav 4,7 miljoner euro härrörde från ERUF och att i enlighet med blad nr 19 följande avsågs med ”åtagande: rättsakten för bildande av kapitalfonden [och] med utgifter: utbetalning i kontanter av de andelar i RKF som frigjorts av andelsägarna”. I förslaget angavs slutligen att åtagandena skulle vara ingångna ”till den 31 december 1999” (punkt 5.2.6) och att fondens livslängd var tio år från och med dess bildande.

19 Sätten för att bevilja det globala stödet fastställdes genom ett avtal som ingicks den 22 juli 1999 mellan kommissionen och Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicata, som ursprungligen var förmedlare av det allmänna stödet, och som klaganden efterträdde (nedan kallat avtalet). Enligt artikel 9 i detta avtal ska en övervakningskommitté bildas som består av företrädare för kommissionen, behöriga nationella myndigheter och förmedlaren.

20 I artikel 9.2 och 9.3 i avtalet föreskrivs följande:

”2. Åtgärderna för genomförande av detta avtal ska, såväl under som efter den tid de vidtas, omfattas av bestämmelserna avseende övervakning och utvärdering vilka föreskrivs i förordning (EEG) nr 4253/88 och som närmare anges i [ramen för gemenskapsstödet].

3. Den utvärdering som anges i punkterna 1 och 2 sker under ansvar av den övervakningskommitté som inrättats för det globala stödet. Förmedlaren ska ställa samtliga uppgifter som är nödvändiga för övervakning och utvärdering till kommitténs förfogande."

21 Artikel 13.2 och 13.4 i avtalet har följande lydelse:

"2. … för betalningen av det slutliga saldot gäller följande kumulativa villkor:

— Regione Basilicata ska till kommissionen inge en ansökan om betalning som vederbörligen intygats [av ekonomi- och finansministeriet] inom sex månader efter det faktiska genomförandet av åtgärden i fråga.

…

4. Utgiftsåtaganden till förmån för initiativ som omfattas av det globala stödet (beslut om tilldelning, ingående av avtal för externa verksamheter) ska göras senast den 31 december 1999. De betalningar som förmedlaren verkställer enligt det globala stödet ska göras senast den 31 december 2001 och redovisningen till kommissionen vad avser de utgifter som förmedlaren har haft för att genomföra detta stöd ska ske senast den 30 juni 2002."

22 Artikel 16.5 i avtalet har följande lydelse:

”Om förmedlaren inte uppfyller någon av förpliktelserna enligt avtalet eller genomför den på ett olämpligt sätt kan kommissionen – i samråd med Regione Basilicata – genom en rekommenderad skrivelse förelägga honom att uppfylla förpliktelsen i fråga. Om denna förpliktelse inte har uppfyllts inom en månad efter detta meddelande kan kommissionen i samråd med Regione Basilicata, oavsett de följder som föreskrivs i den på avtalet tillämpliga lagstiftningen, häva avtalet utan andra formaliteter.”

23 I artikel 18 i avtalet fastställs slutligen att avtalet ska upphöra att gälla den 30 juni 2002.

Bildande och genomförande av RKF

24 RKF bildades den 16 december 1999 med finansiella resurser på 9,7 miljoner euro, varav 4,7 miljoner euro finansierades av ERUF och 5 miljoner euro härrörde från privata investerare. Betalningen av andelarna genomfördes i sin helhet från februari 2000 till december 2001.

25 Genom skrivelse av den 18 mars 2003 ingav regionen Basilicata till det italienska ekonomi- och finansministeriet den slutliga utgiftsdeklarationen och klagandens ansökan om betalning. Den 20 mars 2003 överlämnade ministeriet dessa handlingar till kommissionen.

26 Genom skrivelse av den 10 februari 2004 meddelade kommissionen de italienska myndigheterna och klaganden att den ansåg att en del av det ursprungligen beviljade stödet inte var motiverat enligt avdelning D i blad nr 19, eftersom det inte hade investerats i små och medelstora företag före den 31 december 2001.

27 Den 20 april 2006 antog kommissionen det omtvistade beslutet i vilket kommissionen, med hänsyn till att en del av ERUF:s stöd inte hade använts för andelsförvärv i företagen före den frist som fastställts i beslutet om beviljande av stödet – det vill säga den 31 december 2001 –, satte ned det stöd som beviljats inom ramen för det allmänna stödet i Basilicata med 4 554 108,91 euro och fastslog att det utbetalade stödet på 3 434 108,91 euro skulle återkrävas.

28 I punkterna 9, 10, 18 och 19 i det omtvistade beslutet hänvisade kommissionen till de konstateranden som gjorts av förmedlaren, skriftligen och vid den förhandling som ägt rum den 27 oktober 2005. Kommissionen påpekade i punkt 22 i beslutet bland annat följande:

”Vad avser frågan om upphörande av rätten till utbetalningar … anser kommissionen att stöd från en RKF är föremål för ’nyttovillkor’ och att det faktiskt ska medföra positiva effekter för företagen. I förevarande fall är detta villkor inte uppfyllt eftersom mindre än 3 procent av tillgångarna i RKF (det vill säga 9 700 000 [euro], varav 4 700 000 [euro] från ERUF) hade kommit företagen till del vid fristen för att genomföra betalningarna (den 31 december 2001). Det kan närmare bestämt inte anses att ERUF:s målsättningar, som är att finansiera produktiva investeringar som gör det möjligt att bibehålla eller skapa varaktiga arbetstillfällen i små och medelstora företag genom att förbättra deras möjligheter att få tillgång till kapitalmarkanden, genom garantier och genom att teckna andelar, har uppfyllts genom att enbart betala ut delar av fondens tillgångar i form av likvida medel.”

Den överklagade domen

29 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 juni 2006 yrkade klaganden ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet samt skadestånd.

Talan om ogiltigförklaring

30 Kommissionen bestred i sitt svaromål att talan kunde tas upp till sakprövning och hävdade att klaganden, som inte var det omtvistade beslutets adressat och inte heller förmånstagare till stödet från ERUF, inte var direkt berörd i den mening som avses i artikel 230.4 EG.

31 Förstainstansrätten prövade inte invändningen om rättegångshinder eftersom den fann att talan under alla omständigheter saknade grund.

32 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring anförde klaganden sex grunder. Domstolen ska endast behandla de delar som är relevanta i detta förfarande.

33 Med sin grund avseende åsidosättande av blad nr 19 gjorde klaganden gällande att kommissionen gjort en felaktig tolkning av begreppet ”faktiskt uppkomna kostnader” i avdelning C i nämnda blad. Kommissionen beaktade nämligen inte skillnaden mellan begreppen utgifter och åtaganden och drog därigenom slutsatsen att de faktiskt uppkomna kostnader som skulle ha betalats före fristen den 31 december 2001 avsåg de andelar RKF hade i små och medelstora företag. Det framgår emellertid klart av

nämnda avdelning, av punkt 5.2.5 i förslaget till globalt stöd samt av artikel 5 i beslutet om att bevilja stödet och artikel 13.4 i avtalet att faktiskt uppkomna kostnader avser åtaganden, det vill säga likvida utbetalningar i kontanter för RKF:s räkning och att följaktligen endast dessa måste ha genomförts före den ovannämnda fristen.

34 Klaganden hävdade vidare att gemenskapsstödet måste ha samma varaktighet som RKF, som upphörde den 16 december 2009. Klaganden påpekade att det var svårt för att inte säga omöjligt för RKF att förvärva andelar i små och medelstora företag till ett belopp som motsvarar dess kapital till den 31 december 2001.

35 Förstainstansrätten underkände denna grund och angav i punkterna 42–59 i den överklagade domen att kommissionen gjort en riktig bedömning när den fann att gemenskapsstödet skulle upphöra den 31 december 2001. Förstainstansrätten angav att det framgår av blad nr 19, och särskilt avdelning D i nämnda blad, att denna åtgärds varaktighet inte sammanfaller med RKF, då den senare kan fortsätta efter det att stödåtgärden upphört. Förstainstansrätten fann vidare att det framgår av avdelning C i blad nr 19 att ”faktiskt uppkomna kostnader” som skulle genomföras före den 31 december 2001 inte enbart utgörs av dem som är hänförliga till det ursprungliga bildandet av RKF utan även av de förvärv av kapitalandelar som denna genomför. Enligt förstainstansrätten stöds en sådan tolkning av artikel 5.2.5 i förslaget till globalt stöd, i vilken bestämmelserna i nämnda avdelning C upprepas, samt av avtalet som upphör att gälla den 30 juni 2002. Ett sådant datum kan inte bestämmas till en tidpunkt innan gemenskapens stödåtgärd upphör.

36 Med sin grund avseende att det omtvistade beslutet inte är logiskt, är oriktigt och inte är grundat på några som helst rättsliga eller faktiska omständigheter, kritiserade klaganden kommissionen för att ha grundat sitt beslut på ett påstått åsidosättande, som görs gällande i skäl 22 i beslutet, av ett ”nyttovillkor för stödåtgärden” som varken återfinns i beslutet om att bevilja stödet eller i förslaget till globalt stöd. Klaganden påstod att åsidosättandet av detta villkor, för det fall det visas att ett åsidosättande

har skett, under alla omständigheter inte kan utgöra en sådan oegentlighet som kan påverka karaktären på eller villkoren för genomförandet av stödåtgärden i den mening som avses i artikel 24.2 i förordning nr 4253/88.

37 Förstainstansrätten slog, i punkterna 66–75 i den överklagade domen, fast att det klart framgår av de skrivelser som utväxlades mellan parterna under det administrativa förfarandet, samt av skäl 23 i det omtvistade beslutet, att kommissionen främst grundade sig på avdelning D i blad nr 19 och att de övriga skälen som angavs i beslutet endast avsåg att ge stöd åt dess tolkning av denna avdelning. Förstainstansrätten angav vidare att enligt artikel 1 i förordning nr 4254/88 är syftet med ERUF att finansiera produktiva investeringar. Dessa investeringar ska följaktligen undersökas mot bakgrund av syftet med desamma, ett syfte som inte kan anses uppfyllt genom enbart utbetalning i kontanter av kapitalandelar för bildande av RKF.

38 Med sin grund avseende handläggningsreglerna, och särskilt de som föreskrivs i artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88, gjorde klaganden gällande att kommissionen inte kunde inleda förfarandet enligt artikel 24 utan att under genomförandet av stödåtgärden, och särskilt vid sammanträdena med övervakningskommittén den 14 juni och den 10 december 2001, ha tagit upp invändningar avseende genomförandet av åtgärden.

39 Vad avser det påstådda åsidosättandet av artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88, påpekade förstainstansrätten, särskilt i punkt 79 i den överklagade domen, att det i dessa artiklar inte föreskrivs någon handläggningsregel enligt vilken det för kommissionens rätt att reducera eller upphäva ett finansiellt stöd uppställs villkoret att den ska ha ifrågasatt huruvida projektet har genomförts korrekt innan stödet upphör.

40 Förstainstansrätten lade i samma punkt till att även om Europeiska unionens domstolar kan tillämpa handläggningsregler som inte uttryckligen föreskrivits av lagstiftaren

för att skydda grundläggande rättsprinciper (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 september 2000 i mål C-462/98 P, Mediocurso mot kommissionen, REG 2000, s. I-7183)hävdade inte klaganden att den åberopade handläggningsregeln, som kunde härledas från kommissionens övervakningsskyldighet, i det aktuella fallet var nödvändig för att säkerställa klagandens rätt till försvar.

41 Med sina grunder avseende åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen samt åsidosättande av proportionalitetsprincipen, gjorde klaganden gällande att kommissionen gett upphov till berättigade förväntningar hos klaganden om att stödet ska genomföras, genom att, särskilt i övervakningskommittén, godkänna genomförda åtgärder och hur det globala stödprojektet fortskred. Klaganden hävdade att trots att de halvårsrapporter som lämnats till övervakningskommittén klart visar att ingen finansiell transaktion hade genomförts den 30 juni 2001, hade kommittén aldrig haft några invändningar i detta avseende.

42 Förstainstansrätten fann, i punkterna 89–92 i den överklagade domen, att de omständigheter som klaganden åberopat inte var sådana att de kunde ge upphov till berättigade förväntningar, eftersom de preciserade, ovillkorliga och samstämmiga garantier som åberopats av klaganden, även om de kunde bevisas, stred mot tillämpliga bestämmelser, särskilt i blad nr 19.

43 Klaganden hävdade slutligen att det omtvistade beslutet innebar ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen genom att det inte begränsades till att hindra betalningar av ännu inte utbetalda belopp utan att det även krävdes att redan utbetalda belopp skulle återbetalas.

44 Förstainstansrätten fann i punkt 93 i den överklagade domen att kommissionen inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning vad avser konsekvenserna av att en del av det kapital som utbetalats till RKF, den 31 december 2001, inte hade investerats i små och medelstora företag. Förstainstansrätten hänvisade i detta avseende

till domstolens dom av den 5 oktober 1999 i mål C-84/96, Nederländerna mot kommissionen (REG 1999, s. I-6547), punkterna 22, 23 och 47, och tillade att om de omständigheter som klaganden åberopat beaktades skulle det inte endast innebära att bestämmelserna i blad nr 19 åsidosattes utan att klaganden drog fördel av sin felaktiga tolkning.

Skadeståndstalan

45 Klaganden gjorde till stöd för sin skadeståndstalan gällande att det omtvistade beslutet vilade på en felaktig tolkning av tillämpliga bestämmelser och att klaganden därav förorsakats skada. Till grund för beräkningen av skadan har klaganden använt sig såväl av den påstådda ekonomiska skadan, som motsvarar det belopp som kommissionen har beslutat att återkräva, ökat med det belopp som kommissionen beslutat att inte betala ut och utebliven vinst, samt av den ideella skadan, till följd av att klagandens rykte som företag skadats, eftersom klaganden befinner sig i en situation där den tvingats att underlåta att infria sina åtaganden.

46 Klaganden hävdade bland annat att även om förstainstansrätten skulle finna att det omtvistade beslutet inte var rättsstridigt var kommissionen likväl skyldig att ersätta den skada som den orsakat klaganden på grund av att skadan i fråga var av ovanlig och särskild beskaffenhet.

47 Förstainstansrätten slog, i punkterna 112–117 i den överklagade domen, fast att det, vid undersökningen av de grunder som klaganden åberopat till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring, inte framkommit att beslutet var rättsstridigt och att villkoren för institutionernas skadeståndsskyldighet följaktligen inte var uppfyllda.

Förstainstansrätten fann vidare att det inte visats att den påstådda skadan var av ovanlig och särskild beskaffenhet, eftersom kommissionens påstådda brist på kontroll inte medfört hinder för klaganden att undvika den påstådda skadan. Förstainstansrätten ogillade även talan om skadestånd för lagenligt handlande.

Överklagandet

48 Klaganden har genom detta överklagande yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen för att den ska avgöra målet i sak, mot bakgrund av de riktlinjer som domstolen kommer att ge, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för detta förfarande samt för förfarandet i första instans.

49 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna för detta förfarande samt för förfarandet i första instans.

50 Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat åtta grunder. Med dessa grunder har klaganden kritiserat förstainstansrättens bedömning av dess yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Klaganden har vidare åberopat två grunder avseende förstainstansrättens bedömning av klagandens yrkande om skadestånd.

Den del av den överklagade domen som avser frågan huruvida yrkandet om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning

51 Kommissionen har i sitt svaromål inledningsvis upprepat den argumentation den anförde vid förstainstansrätten avseende frågan huruvida yrkandena om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet kan tas upp till sakprövning. Kommissionen har särskilt påpekat att då beslutet inte var riktat till klaganden utan till Republiken Italien är klaganden inte direkt berörd av beslutet i den mening som avses i artikel 230.4 EG. Kommissionen har förklarat att eftersom ett beslut i första instans i likhet med vad som framgår av domstolens rättspraxis inte kan angripas, när tribunalen funnit att det saknas anledning att pröva en invändning om rättegångshinder från en part och bifallit dennes yrkanden i sak (se bland annat dom av den 26 februari 2002 i mål C-23/00 P, rådet mot Boehringer, REG 2002, s. I-1873, punkterna 50 och 51), har kommissionen under alla omständigheter inte yrkat att den överklagade domen ska upphävas vad avser att förstainstansrätten inte prövat invändningen om rättegångshinder.

52 Det är tillräckligt att erinra om att eftersom sådana argument inte avser att ifrågasätta domslutet i den överklagade domen ska de anses sakna verkan och följaktligen inte beaktas.

Den del av den överklagade domen som avser frågan huruvida yrkandet om ogiltigförklaring ska bifallas

Den första grunden: missuppfattning av klagandens talan

— Parternas argument

53 Med sin första grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten, genom att undersöka klagandens grunder i en annan ordning än den som angavs i ansökan, dels har kastat om den logiska kedja av argument som kommissionen har anfört till stöd för det omtvistade beslutet, dels missuppfattat innebörden och räckvidden av klagandens talan. Förstainstansrätten fann särskilt att den centrala frågan i motiveringen av nämnda beslut var att fristen för att verkställa de stödberättigade utgifterna hade överskridits, medan kommissionen uttryckligen i skäl 22 i det omtvistade beslutet hade angett att det finansiella stödet från RKF måste uppfylla ett nyttovillkor för att komma i fråga. Klaganden har emellertid med sin första grund bestritt lagenligheten av ett sådant villkor utan att förstainstansrätten behandlat denna fråga.

54 Kommissionen har hävdat att dessa påståenden är felaktiga. Kommissionen har påpekat, dels att förstainstansrätten prövat frågan om huruvida hänvisningen till nyttovillkoret var rättsstridig, dels att ordningsföljden i förstainstansrättens undersökning förefaller logisk, godtagbar och i överensstämmelse med resonemangen i det omtvistade beslutet. Detta beslut grundades nämligen på bestämmelserna i blad nr 19, medan nyttovillkoret åberopades, inte som rättslig grund för beslutet utan som en förklaring till skälen bakom bestämmelserna om RKF:s funktionssätt och som en nyckel för att tolka dessa.

— Domstolens bedömning

55 Med sin första grund har klaganden i huvudsak invänt mot ordningsföljden i förstainstansrättens resonemang i motiveringen av den överklagade domen. Enligt klaganden innebär en sådan ändrad ordning att innebörden och räckvidden i såväl det omtvistade beslutet som ansökan ändras.

56 Det ska påpekas att när tribunalen prövar motiveringen av ett beslut som fattats av en av unionens institutioner i sak, genom att beakta samtliga omständigheter på vilka beslutet grundas, ändras inte räckvidden av detta beslut enbart av den omständigheten att prövningen sker i en annan ordning än den som följts i beslutet. Om tribunalen inte missuppfattat eller gjort en felaktig bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheterna, kan följaktligen inte en systematisk analys som görs i en annan ordning än den som följts i beslutet, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, innebära att tribunalen har gjort sig skyldig till en felaktig rättsillämpning.

57 Vad gäller den påstådda missuppfattningen av talans innebörd och räckvidd ska det likaledes erinras om att den domstol som har att pröva målet, vid sin prövning av grunderna för en talan, inte på något sätt är skyldig att följa den ordning i vilken grunderna angetts i ansökan.

58 Eftersom klaganden med sin första grund inte har visat att den överklagade domen är behäftad med ett sådant fel som kan medföra att motiveringen är felaktig, ska en sådan grund underkännas.

59 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: felaktig tolkning av blad nr 19

— Parternas argument

60 Enligt klaganden har förstainstansrätten, vid sin prövning av yrkandet om ogiltigförklaring på grund av åsidosättande av blad nr 19, inte endast i kommissionens ställe kompletterat motiveringen i det omtvistade beslutet utan även gjort en felaktig tolkning av nämnda blad. Förstainstansrätten gjorde nämligen en oriktig tolkning av begreppet ”faktiskt uppkomna kostnader”, genom att i dessa inkludera kostnader för bildandet av RKF samt kostnader som motsvarar fondens tecknande av kapitalandelar i små och medelstora företag. Förstainstansrätten konstaterade även felaktigt att dessa kapitalandelar skulle ha tecknats senast den 31 december 2001.

61 Denna tolkning grundar sig på en tvetydighet. Tecknande av kapitalandelar i små och medelstora företag har nämligen inte ett direkt samband med genomförandet av det finansiella stödet utan med dess operativa effekter. Mottagarna av detta stöd är således inte små och medelstora företag utan endast RKF. Nämnda datum avser endast utbetalningar för bildande av RKF.

62 Klaganden har gjort gällande att datumet den 31 december 2001 inte anges i någon av referenshandlingarna som den frist då samtliga utgifter måste vara verkställda. Särskilt anges i förslaget till globalt stöd nr 2 att nämnda datum utgör fristen för utgifter som avser överföring av medel till RKF men inte för investeringar i små och medelstora företag. Förstainstansrättens tolkning som innebär att detta datum tillämpas på investeringar kan inte grunda sig på avtalet, särskilt artikel 13.4 i detta, vilken är en allmän bestämmelse som är tillämplig på alla åtgärder som vidtas inom ramen för det globala stödet och inte endast för det i förevarande mål aktuella stöd nr 2.

63 Klaganden har vidare påstått att det skulle ha varit svårt, eller till och med omöjligt, att genomföra stödet till små och medelstora företag före den 31 december 2001, eftersom RKF inte hade bildats fullt ut vid nämnda datum.

64 Kommissionen har bestritt samtliga av klagandens argument. Vad avser klagandens invändning att förstainstansrätten ersatt motiveringen i det omtvistade beslutet med sin egen motivering, har kommissionen hävdat att förstainstansrättens påståenden i den överklagade domen inte på något sätt står i strid med det omtvistade beslutet, eftersom kommissionen själv alltid har ansett att ”faktiskt uppkomna kostnader” motsvarar investeringar i små och medelstora företag.

65 Kommissionen har påstått att vad gäller tolkningen av förslaget till globalt stöd så kan syftena med stöd nr 2 inte begränsas till att omfatta genomförandet av RKF, som klaganden har påstått, utan måste omfatta den operationella fasen avseende tecknande av kapitalandelar i små och medelstora företag. Vad avser tolkningen av blad nr 19 anser kommissionen vidare, i likhet med förstainstansrätten, att definitionen av ”faktiskt uppkomna kostnader” i detta blad uttryckligen sammankopplar begreppet kostnader inom ramen för RKF med faktiska finansieringslösningar till förmån för de företag som är mottagare av ERUF:s medfinansiering. Följaktligen kan fristen den 31 december 2001 inte enbart avse investeringar i dessa företag.

66 Kommissionen har slutligen, vad avser argumenten avseende de objektiva svårigheterna att genomföra investeringarna före den 31 december 2001, i likhet med vad förstainstansrätten funnit, påstått att det i punkt 5.2.2 i förslaget till globalt stöd föreskrivs en första fas av gemenskapsstödet som består i att identifiera företag som potentiellt berördes av RKF. Den fastställda fristen för att faktiskt genomföra investeringarna, det vill säga den 31 december 2001, skulle följaktligen inte ha varit svår att efterkomma.

— Domstolens bedömning

67 I artikel 5.2 c i förordning nr 2052/88 anges bland de stöd som kan ges av ERUF ”globalt stöd” som ”i allmänhet förvalta[s] av en förmedlare som utses av medlemsstaten i samarbete med kommissionen och som fördelas av förmedlaren i form av individuellt stöd till de slutliga mottagarna”.

68 Det omtvistade beslutet rör ett globalt stöd som beviljats genom bildande av en RKF. I enlighet med blad nr 19 är ERUF medfinansiär till en RKF som även finansieras av nationella partners och som enligt den allmänna regeln i ii), i blad nr 19, inte heller förvaltas av kommissionen utan av ett nationellt organ som fungerar som förmedlare av det globala stödet. RKF, som bildats med såväl nationella medel som medel från ERUF, ger stöd till livskraftiga företag med iakttagande av de finansiella genomförandebestämmelserna för gemenskapsstöd i enlighet med den allmänna regeln i vii) och viii) i nämnda blad.

69 I avdelning C i blad nr 19 anges begreppen ”åtaganden” och ”faktiskt uppkomna kostnader”, vilka utgörs av ”rättslig handling som konstituerar kapitalet eller ökningen av kapitalet i en RKF” respektive av ”likvida utbetalningar från RKF:s av partners inbetalda kapital strikt kopplade till de verksamhetsrapporter som beskriver gjorda engagemang vilka utgör bekräftelse på hur åtgärden framskrider”. I avdelning D punkt 2 i nämnda blad föreskrivs slutligen följande: ”När gemenskapsstödet upphör … skall RKF:s finansiella nettoställning fastställas varvid det sammanlagda inbetalda kapitalet skall sättas i relation till summan av engagemang i företag under perioden.” Om RKF inte använt hela sitt kapital i små och medelstora företag när den upphör kan följaktligen stödåtgärden inte anses ha genomförts fullt ut.

70 Mot bakgrund av den strikta koppling som görs i avdelning C i blad nr 19 mellan likvida utbetalningar från RKF:s av partners inbetalda kapital och de verksamhetsrapporter

som beskriver gjorda engagemang, vilka utgör bekräftelse på hur åtgärden framskrider, har förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionen gjort en riktig bedömning när den fann att gemenskapsinsatsen upphörde den 31 december 2001.

71 Det framgår likaledes av vad som sagts ovan, vad gäller klagandens invändning avseende en felaktig tolkning av avtalet, i likhet med vad förstainstansrätten slog fast i punkt 55 i den överklagade domen, att hänvisningen till ”betalningar som förmedlaren verkställer” före utgången av den frist som anges i artikel 13.4 i avtalet ska förstås på så sätt att den syftar på tecknande av kapitalandelar i små och medelstora företag i den mening som avses i avdelning B i blad nr 19.

72 I motsats till vad klaganden har hävdat står en sådan tolkning inte i strid med de regler för stödåtgärden som anges i förslaget till globalt stöd. I likhet med vad förstainstansrätten slog fast i punkt 53 i den överklagade domen, räcker det nämligen att konstatera att de definitioner av åtaganden och kostnader som anges i avdelning C i blad nr 19 upprepas i punkt 5.2.5 i förslaget. Det är således inte möjligt att med stöd av förslaget anse att gemenskapens stödåtgärd upphörde vid en annan tidpunkt än den 31 december 2001.

73 Vad gäller påståendet att det i förslaget till globalt stöd inte hänvisas till teckning av kapitalandelar i små och medelstora företag som kostnader för RKF, ska det erinras om att, i likhet med vad förstinstansrätten fann i punkt 53 i den överklagade domen, förslaget återger de definitioner som anges i avdelning C i blad nr 19, där det föreskrivs att dessa ska anges närmare i genomförandebestämmelserna.

74 Vad gäller de svårigheter som klaganden har gjort gällande när det gäller tecknande av kapitalandelar i små och medelstora företag före den 31 december 2001, ska det erinras om att förstainstansrätten i punkt 57 i den överklagade domen slagit fast att i punkt 5.2.2 i förslaget till globalt stöd föreskrivs en första fas för ”spridande av information om fonden”, som föregick gemenskapsstödet. Under denna inledande

fas skulle de nationella myndigheterna ha kunnat identifiera de företag som skulle kunna vara intresserade av RKF och göra en föreberedande utvärdering av dem, för att kunna förbereda åtagandena före den 31 december 1999 och genomföra utbetalningarna före den 31 december 2001. Förmedlaren informerades för övrigt om fristen för stödåtgärdens upphörande då avtalet undertecknades den 22 juli 1999.

75 Vad slutligen avser klagandens argumentation enligt vilken förstainstansrätten ändrat motiveringen i det omtvistade beslutet och i stället använt sin egen motivering, ska det erinras om att kommissionen i beslutet under alla omständigheter besvarat de anmärkningar som klaganden gjorde under det administrativa förfarandet, genom att bland annat påstå att förutsättningen för att kostnaderna skulle vara stödberättigade är att de beviljade beloppen används till stöd åt små och medelstora företag i regionen Basilicata. Kommissionen åberopade vidare uttryckligen avdelning D i blad nr 19. Härav följer att förstinstansrätten inte har ändrat motiveringen i det omtvistade beslutet utan har beaktat de faktiska och rättsliga omständigheter som åberopats i nämnda beslut för att undersöka lagenligheten av detsamma.

76 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: felaktig tolkning av ”nyttovillkoret”

— Parternas argument

77 Förstainstansrätten har enligt klaganden gjort sig skyldig till felaktig rättsillämpning genom att ogilla yrkandet om ogiltigförklaring vilket har sin grund i ett åsidosättande av nyttovillkoret för gemenskapsstödet. Förstainstansrätten härledde detta villkor ur reglerna avseende frist för utbetalningarna till RKF trots att ett sådant villkor inte

återfinns i dessa regler. Förstainstansrätten skulle emellertid – mot bakgrund av rättspraxis om strukturfonder (se förstainstansrättens dom av den 9 september 2008 i de förenade målen T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 och T-332/07, Tyskland mot kommissionen, REG 2008, s. II-2181), enligt vilken kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller minskning av finansiellt stöd inte kan sträcka sig så långt att den antar beslut i vilka villkoren i artikel 24 i förordning nr 4253/88 inte beaktas – ha slagit fast att det omtvistade beslutet var rättsstridigt.

78 Kommissionen har medgett att förstainstansrätten har funnit att uttrycket nyttovillkor inte återfinns bland bestämmelserna om globalt stöd. Kommissionen har emellertid påstått att förstainstansrätten har hänvisat till artikel 1 i förordning nr 4254/88, i dess egenskap av allmän målsättningsbestämmelse vad gäller stöd från ERUF, och därav dragit slutsatsen att fondens målsättning inte kan anses uppnådd annat än om stödet sker till förmån för de företag som avses med stödet. Ett sådant villkor utgör således inte den rättsliga grunden för det omtvistade beslutet utan snarare en vägledande princip och en logisk grund för de bestämmelser som gäller det nämnda stödet.

— Domstolens bedömning

79 I likhet med vad förstainstansrätten slog fast syftar uttrycket nyttovillkor i skäl 22 i det omtvistade beslutet till att hänvisa till de principer som låg till grund för samtliga bestämmelser om beviljande av sådant globalt stöd som det ifrågavarande. Det framgår nämligen, såsom anges i punkterna 67–73 i förevarande dom, bland annat av förordning nr 2052/88, av blad nr 19 och av förslaget till globalt stöd, att globalt stöd genom bildande av RKF ska anses genomfört om gemenskapsstödet når de mottagande företagen, i det aktuella fallet små och medelstora företag i regionen Basilicata. Det är detta villkor som kom till uttryck i det omtvistade beslutet.

80 Den omständigheten att detta utryck inte förekommer uttryckligen i de rättsakter som avser det aktuella globala stödet saknar helt betydelse med avseende på prövningen av det omtvistade beslutets lagenlighet.

81 Förstainstansrätten har följaktligen, i motsats till vad klaganden har hävdat, inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, genom att i punkt 72 i den överklagade domen slå fast att användningen av uttrycket nyttovillkor inte innebar ett nytt villkor som inte fastställs i de bestämmelser som är tillämpliga på det aktuella stödet, då kommissionen enbart tillämpade dessa bestämmelser.

82 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden: felaktig tolkning och tillämpning av principerna om skydd för rätten till försvar som de följer av domen i det ovannämnda målet Medicurso mot kommissionen

— Parternas argument

83 Enligt klaganden har förstainstansrätten i punkt 79 i den överklagade domen, vid sin prövning av yrkandet om ogiltigförklaring på grund av åsidosättande av artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88, gjort en felaktig tolkning av domen i det ovannämnda målet Medicurso mot kommissionen. Enligt denna dom ska rätten till försvar iakttas vid alla förfaranden som riktar sig mot en person, även om det saknas särskilda regler i detta avseende. Förstainstansrätten begränsade nämligen möjligheten att använda en sådan regel till de tillfällen då den är nödvändig för att säkerställa rätten till försvar. Förstainstansrätten gjorde därmed en tolkning som står i strid med den tolkning som gjorts av unionsdomstolarna. Klaganden har i detta avseende åberopat domstolens

dom av den 9 juni 2005 i mål C-287/02, Spanien mot kommissionen (REG 2005, s. I-5093), punkt 37, av den 8 mars 2007 i mål C-44/06, Gerlach (REG 2007, s. I-2071), punkt 38, samt förstainstansrättens dom av den 27 juni 2007 i mål T-65/04, Nuova Gela Sviluppo mot kommissionen, punkt 53.

84 Kommissionen har hävdat att förstainstansrätten inte har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, eftersom villkoren för att tillämpa den rättsprincip som anges i den ovannämnda domen Medicurso mot kommissionen, i förevarande fall, inte var uppfyllda. Förfarandet kunde därför inte ha lett till en rättsakt som gick klaganden emot.

— Domstolens bedömning

85 I artikel 24.1 i förordning nr 4253/88 föreskrivs att om kommissionen anser att ett gemenskapsstöd inte förefaller berättigat till vare sig en del av eller hela det tilldelade stödet ska den genomföra en lämplig granskning av fallet och begära att medlemsstaten eller de myndigheter som den utser att genomföra åtgärden framlägger sina kommentarer. I artiklarna 25 och 26 i samma förordning fastställs bestämmelser för övervakning och utvärdering av genomförandet av nämnda stöd, vilka ska gälla inom ramen för partnerskapet mellan medlemsstaterna och kommissionen.

86 I dessa bestämmelser, särskilt artikel 24, föreskrivs i likhet med vad förstainstansrätten angett inte att de stödmottagande företagen eller de förmedlare som ansvarar för att förvalta det globala stödet, till vilka klaganden hör, måste höras under kommissionens undersökning av genomförandet av stödåtgärden i syfte att genomföra en eventuell förändring av stödbeloppet.

87 Enligt domstolens rättspraxis, som åberopats av klaganden, särskilt domen i det ovannämnda målet Mediocurso mot kommissionen, ska, i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot,

handläggningsregler, även sådana som inte uttryckligen föreskrivits av lagstiftaren, tillämpas när de är nödvändiga för att säkerställa att grundläggande principer, såsom skyddet för rätten till försvar, iakttas. Förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den i punkt 79 i den överklagade domen angav att klaganden inte kan åberopa en sådan princip för att ur de tillämpliga bestämmelserna, särskilt artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88, härleda en rätt att höras under kommissionens undersökning av det aktuella gemenskapsstödets lagenlighet.

88 Den utfrågade medlemsstaten är nämligen i enlighet med nämnda artikel 24 ensam mottagare av det omtvistade beslutet, och det är den medlemsstaten som ska återbetala de belopp som motsvarar en eventuell nedsättning av stödet, till kommissionen. Enligt beslutet måste inte medlemsstaten återkräva stödet från de stödmottagande företagen.

89 Följaktligen innebär den allmänna principen om iakttagande av rätten till försvar inte att kommissionen, i ett sådant förfarande som det som lett fram till det omtvistade beslutet, är skyldig att höra berörda små och medelstora företag, och än mindre den förmedlare som ska förvalta det globala stödet.

90 Det framgår för övrigt av det omtvistade beslutet, särskilt av skälen 10, 18 och 19, att klaganden haft möjlighet att höras av kommissionen och att framföra sina synpunkter skriftligt.

91 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden: åsidosättande av artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88 om kommissionens övervakning och utvärdering

— Parternas argument

92 Förstainstansrätten har enligt klaganden åsidosatt artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88, då den felaktigt slog fast att dessa artiklar inte medför en skyldighet för kommissionen att, vid en stödåtgärd som den i förevarande tvist aktuella, väcka invändningar mot genomförandet av stödåtgärden under genomförandefasen och särskilt vid övervakningskommitténs sammanträden. I detta avseende hade förstainstansrätten inte endast felaktigt fastslagit att en sådan skyldighet skulle hindra kommissionen att besluta om nedsättning eller upphävande av finansiellt stöd, utan den hade även uppmuntrat kommissionen att inte tillämpa den i nämnda artiklar föreskrivna ordningen för övervakning och utvärdering.

93 Kommissionen har, i likhet med vad som framgår av den överklagade domen, påpekat att under stödåtgärdernas genomförandefas består dess uppgift inte i att identifiera och sanktionerna oegentligheter i genomförandet utan i att i samarbete med medlemsstaterna medverka till en effektiv övervakning, med hjälp av de instrument som föreskrivs i artikel 25 i förordningen, och att genomföra en utvärdering enligt artikel 26 i samma förordning. Identifiering av oegentligheter och antagande av nödvändiga finansiella justeringar omfattas av artikel 24 i förordningen.

— Domstolens bedömning

94 I artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88 fastställs ett förfarande för övervakning respektive utvärdering av genomförandet av gemenskapens stöd.

95 I enlighet med artikel 25.1 första stycket ska kommissionen och medlemsstaterna, i detta övervakningsförfarande, agera gemensamt och inom ramen för partnerskapet och genom övervakningskommittéer. Enligt andra meningen i samma bestämmelse ska ”[e]n sådan övervakning … genomföras genom ett gemensamt fastställt rapporteringsförfarande, kontroller och upprättandet av övervakningskommittéer”.

96 I enlighet med artikel 26 i förordning nr 4253/88 ska kommissionen i samarbete med de nationella myndigheterna genomföra en förhandsgranskning och en efterföljande utvärdering av de åtgärder som vidtas för strukturändamål för att bland annat fastställa ramarna för gemenskapsstödet.

97 Förstainstansrätten fann i punkterna 79 och 80 i den överklagade domen att det inte framgår av dessa bestämmelser att kommissionen är skyldig att göra invändningar eller uttrycka tvivel, särskilt vid övervakningskommittén, för att kunna reducera det finansiella stödet i den mening som avses i artikel 24 i förordning nr 4253/88.

98 En sådan bedömning innebär inte att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

99 Enligt artikel 24 i förordningen utgör det nämligen inte ett villkor för att kunna reducera, suspendera eller upphäva stöd att kommissionen tidigare gjort invändningar inom ramen för förfarandet för övervakning av stödåtgärdens genomförande.

100 I artiklarna 25 och 26 i förordning nr 4253/88 om övervakning och utvärdering av genomförandet av stödet anges inte heller något samband mellan kommissionens uppgifter under genomförandet och dennas rätt att besluta om reduktion, suspension eller upphävande av stöd.

101 Härav följer att den ordning som föreskrivs i nämnda förordning inte på något sätt innebär en skyldighet för kommissionen att göra invändningar vid övervakningskommittén, innan den antar ett beslut om reduktion, suspension eller upphävande av stödet.

102 Det är vidare stödmottagarna, och vid globalt stöd, förmedlarna som ensamma är ansvariga för den aktuella åtgärden. Den omständigheten att kommissionen i förekommande fall har underlåtit att invända mot oegentligheter under genomförandet av åtgärden kan således inte medföra att ett sådant ansvar är uteslutet eller att det begränsas. Den tolkning som föreslagits av klaganden skulle nämligen, i likhet med vad generaladvokaten angett i punkt 140 i sitt förslag till avgörande, bland annat leda till att förmedlaren fråntas ansvaret för alla överträdelser som kommissionen inte har åberopat under genomförandet av det finansiella stödet. Denna tolkning är inte förenlig med den aktuella lagstiftningens syfte som är att säkerställa att villkoren för beviljande av nämnda stöd faktiskt iakttas av företagen.

103 Kommissionen ska visserligen inte under dessa omständigheter, i motsats till vad den gjort gällande, vid utövande av sin behörighet att utvärdera, endast utöva en stödfunktion för gemenskapsstödets genomförande utan den ska mot bakgrund av partnerskapsordningen, som inrättats genom förordning nr 4253/88 informera myndigheterna när den upptäcker oegentligheter som begåtts av de berörda företagen. Den omständigheten att så inte skett i förevarande fall saknar emellertid betydelse för det omtvistade beslutets lagenlighet.

104 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden: åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen

— Parternas argument

105 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten felaktigt slagit fast att kommissionen inte gav upphov till några berättigade förväntningar hos klaganden vad gäller gemenskapsstödets varaktighet. Förstainstansrätten fann nämligen att kommissionens påstådda försäkringar, även om de skulle bevisas, stred mot de bestämmelser som var tillämpliga på det aktuella finansiella stödet, särskilt vad gäller vid vilket datum stödet skulle upphöra. Förstainstansrätten lade bland annat en felaktig bedömning av såväl innehållet i förslaget till globalt stöd som dess förmånstagare till grund för sin ståndpunkt.

106 Kommissionen har begränsat sig till att göra gällande att förstainstansrätten inte gjorde en oriktig bedömning av den aktuella stödåtgärdens egenskaper och datumet för dess upphörande. Kommissionen har vidare påpekat att den aldrig gett klaganden tydliga, ovillkorliga och samstämmiga garantier utan alltid påstått att endast de investeringar som gjorts i små och medelstora företag före den 31 december 2001 är stödberättigade.

— Domstolens bedömning

107 Det ska inledningsvis erinras om att rätten att göra gällande skydd för berättigade förväntningar förutsätter att institutionen gett upphov till tydliga försäkringar som väckt grundade förhoppningar hos adressaten och att dess försäkringar är förenliga med tillämpliga bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2000 i mål C-207/99 P, kommissionen mot Hamptaux, REG 2000, s. I-9485, punkt 47).

108 Klagandens grund bygger emellertid på argument som i likhet med vad som framgår av punkterna 67–73 i förevarande dom inte kan godtas. Förstainstansrätten gjorde nämligen en riktig bedömning när den, i motsats till vad klaganden har hävdat, slog fast att det framgår av den tillämpliga lagstiftningen att mottagarna av stödet inte var klaganden utan små och medelstora företag i regionen Basilicata och att fristen för att verkställa investeringarna i små och medelstora företag – i enlighet med beslutet att bevilja stödet, förslaget till globalt stöd och avtalet – fastställts till den 31 december 2001.

109 Förstainstansrätten gjorde således en riktig bedömning när den i punkt 90 i den överklagade domen slog fast att kommissionen inte hade kunnat ge klaganden försäkringar enligt vilka denna skulle ha kunnat utgå från ett annat datum än det som fastställts i den tillämpliga lagstiftningen, eftersom sådana försäkringar skulle ha stått i strid med nämnda lagstiftning.

110 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den sjätte grunden.

Den sjunde grunden: missuppfattning av bevisningen och åsidosättande av allmänna bevisbördeprinciper

— Parternas argument

111 Med denna grund, som avser punkt 91 i den överklagade domen, har klaganden gjort gällande att den, i sin ansökan i första instans, åberopade den omständigheten att det tydligt framgår av halvårsrapporterna som ingetts till övervakningskommittén under förfarandet med bildandet av RKF att kommissionen var fullt informerad om hur stödåtgärden framskred, att den godkänt förmedlarens åtgärd och delgett sin

tolkning av de bestämmelser som var tillämpliga på denna åtgärd. Förstainstansrätten fann, trots att kommissionen inte bestritt dessa påståenden, att klaganden inte inkommit med bevisning i detta avseende. Klaganden hade bland annat inte ingett halvårsrapporter som visar att inga finansiella transaktioner ägt rum den 30 juni 2001 eller som visar uppdateringen för den 21 november 2001. Då den inte hade tillgång till dessa handlingar, slog förstainstansrätten felaktigt fast att den inte kunde fastställa huruvida klagandens påståenden var riktiga. Klaganden har emellertid hävdat att förstainstansrätten, då kommissionen inte har bestritt dess påståenden, borde ha funnit att de var bevisade eller, om den hade ansett att dessa handlingar verkligen var nödvändiga för domen, skulle ha begärt att klaganden skulle inkomma med dem till förstainstansrätten.

112 Kommissionen anser att den sjunde grunden saknar verkan eftersom förstainstansrätten motiverade sitt beslut, att inte godta grunden avseende åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, på andra grunder än dem som avser bedömningen av nämnda handlingar. Kommissionen har hävdat att det i sak var rätt av förstainstansrätten att slå fast att den inte utan bevis kunde avgöra frågan huruvida övervakningskommittén hade informerats om att stödåtgärderna till förmån för små och medelstora företag inte hade genomförts före den 31 december 2001. Innehållet i de handlingar som ingetts till förstainstansrätten var inte av sådant slag att klarhet kunde bringas i denna fråga. Förstainstansrätten fann följaktligen, mot bakgrund av kommissionens och klagandens motstridiga inställningar, att den inte kunde avgöra nämnda fråga.

— Domstolens bedömning

113 Klaganden har till stöd för sin sjunde grund, avseende missuppfattning av bevisningen och åsidosättande av allmänna principer om bevisbördan, ingett fyra nya handlingar.

114 Det ska erinras om att domstolen i ett mål om överklagande endast är behörig att pröva tribunalens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se dom av den 29 april 2004 i de förenade målen C-199/01 P och C-200/01 P, IPK-München och

kommissionen, REG 2004, s. I-4627, punkt 52 och där angiven rättspraxis). Om en part tilläts att för första gången vid domstolen inge bevis som parten inte har ingett vid tribunalen, skulle det innebära att han vid domstolen kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat (dom av den 1 februari 2007 i mål C-266/05 P, Sison mot rådet, REG 2007, s. I-1233, punkt 95).

115 Klaganden kan följaktligen inte tillåtas att inge nämnda handlingar.

116 Det är vidare visserligen, i likhet med vad kommissionen har hävdat, riktigt att denna grund avser en inledande bedömning av förstainstansrätten. I punkterna 88–92 i den överklagade domen ogillade nämligen förstainstansrätten yrkandet om ogiltigförklaring på grund av åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, med en annan motivering än vad som kan härledas ur nämnda handlingar, handlingar som klaganden har bestritt att de bedömdes på ett riktigt sätt.

117 Vad gäller frågan huruvida talan kan vinna bifall på denna grund erinrar domstolen för det första om att i en talan om ogiltigförklaring har den part som har ifrågasatt lagenligheten av en rättsakt bevisbördan i sina påståenden.

118 I enlighet med artikel 66.1 första stycket i tribunalens rättegångsregler är det tribunalen som avgör vilka bevismedel som ska godtas. I enlighet med domstolens rättspraxis är det endast den domstol som har att pröva målet i sak som kan avgöra huruvida det är nödvändigt att komplettera den information som den har tillgång till i målet och värdera bevisningen, utom då det är uppenbart att tribunalen har missuppfattat dessa omständigheter (se beslut av den 26 januari 2005 i mål C-153/04 P, Euroagri mot kommissionen, punkterna 61 och 62). Den omständigheten att tribunalen inte begärt in en handling innebär följaktligen inte, när det inte är fråga om en begäran om handlingar som gjorts av en berörd part, ett åsidosättande av handläggningsreglerna.

119 Enligt domstolens fasta rättspraxis föreligger för det andra en missuppfattning av bevisning när bedömningen av den befintliga bevisningen framstår som uppenbart felaktig, utan att någon ny bevisning har beaktats (dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet, REG 2007, s. I-439, punkt 37, och, för ett liknande resonemang, även dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkt 54, samt av den 18 juli 2007 i mål C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés mot kommissionen, REG 2007, s. I-6557, punkt 60).

120 I förevarande fall konstaterade förstainstansrätten i punkt 91 i den överklagade domen att klaganden varken hade tillhandahållit de halvårsrapporter som lämnats till övervakningskommittén, och som enligt klaganden klart visar att ingen finansiell transaktion hade genomförts, eller rapporten avseende den uppdatering av den 21 november 2001, som angavs i protokollet från övervakningskommitténs möte den 10 december 2001. Förstainstansrätten drog därav slutsatsen att den under dessa förhållanden inte kunde undersöka huruvida övervakningskommittén hade informerats om att inte hela RKF:s kapital hade kunnat investeras i de små och medelstora företagen före den 31 december 2001.

121 Det framgår av punkt 5 i nämnda protokoll att övervakningskommittén, den 10 december 2001, hade ”godkänt hur det globala stödet utvecklats” och att den fått del av uppdateringsrapporten den 21 november 2001 vad avser bildandet av RKF.

122 Förstainstansrätten fann att då klaganden inte hade ingett några handlingar som kunde visa att den informerat övervakningskommittén om att hela det utbetalade kapitalet inte hade investerats i små och medelstora företag före den 31 december 2001, kunde den inte slå fast att kommissionen faktiskt hade kunskap om hur genomförandet av gemenskapsstödet fortskred.

123 En sådan bedömning kan inte anses vara felaktig eftersom förstainstansrätten, då den inte kände till de omständigheter på vilka övervakningskommittén hade kunnat ge sitt godkännande, inte kunde slå fast att kommissionen hade godkänt formerna för genomförande av den aktuella stödåtgärden.

124 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den sjunde grunden avseende missuppfattning av bevisning och åsidosättande av allmänna bevisbördeprinciper.

Den åttonde grunden: åsidosättande av rättspraxis avseende tillämpningen av proportionalitetsprincipen på nedsättning av finansiellt stöd

— Parternas argument

125 Klaganden har med sin åttonde grund bestritt bedömningen i bland annat punkt 93 i den överklagade domen, genom vilken förstainstansrätten, med hänvisning till domen i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, fann att kommissionen på grund av att investeringarna i små och medelsstora företag inte ägt rum var tvungen att sätta ned stödet utan att ta hänsyn till olika omständigheter som klaganden åberopat och som avsåg att det aktuella åsidosättande var av mindre betydelse. Klaganden har gjort gällande att domen avser ett beslut som fattats med stöd av artikel 12 i förordning nr 454/88 och inte med stöd av artikel 24 i förordningen. I den sistnämnda artikeln finns ingen hänvisning till ett automatiskt system för återkrav, och kommissionen ges inget utrymme för skönsmässig bedömning. Däremot ska kommissionen, i likhet med vad som framgår av förstainstansrättens dom av den 11 december 2003 i mål 2T-306/00, Conserve Italia mot kommissionen (REG 2003, s. II-5705)punkterna 135–149, när den ska bestämma den nedsättning som ska göras av det ursprungliga stödbeloppet, ta hänsyn till stödmottagarnas agerande, särskilt den omständigheten att de inte agerat i bedrägligt syfte.

126 Kommissionen har hävdat att förstinstansrätten gjorde en riktig bedömning när den fann att den nedsättning som kommissionen ska göra vid åsidosättande av ett av villkoren vid beviljande av gemenskapsstöd, såsom villkoret om fristen för genomförande av stödberättigade kostnader, ska göras utan hänsyn till stödmottagarnas skuld eller eventuella försök till bedrägeri. Förstainstansrätten har således inte åsidosatt rättspraxis avseende proportionalitetsprincipen när den påstod att kommissionen inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning vad avser nedsättningen av det finansiella stödet.

— Domstolens bedömning

127 Förstainstansrätten fann i punkt 93 i den överklagade domen att kommissionen inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning vad avser följden av att en del av det utbetalade kapitalet den 31 december 2001 inte hade investerats i små och medelstora företag. Förstainstansrätten hänvisade i detta avseende till punkterna 22, 23 och 47 i den ovannämnda domen Nederländerna mot kommissionen.

128 Denna dom avsåg såsom klaganden har hävdat ett beslut av kommissionen som antagits med stöd av artikel 12 i förordning nr 4254/88 genom vilken en övergångsbestämmelse infördes. I nämnda övergångsbestämmelse fastställdes en frist och förordnades om återkrav av ej använt stöd. Det omtvistade beslutet antogs däremot med stöd av artikel 24 i förordning nr 4253/88. I denna bestämmelse ges kommissionen behörighet att reducera det finansiella stödet när åtgärden har genomförts på ett oegentligt sätt som inte motiverar att hela beloppet ska utbetalas. Bland de oegentligheter som avses i artikel 24 återfinns även överskridande av fristen för gemenskapsstödets upphörande.

129 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 208 i förslaget till avgörande, framgår det av domstolens rättspraxis att när kommissionen antar ett beslut med stöd av artikel 24 i förordningen är den inte skyldig att återkräva hela det finansiella stödet, utan den kan besluta vilken andel som ska återbetalas. Med beaktande av proportionalitetsprincipen ska kommissionen emellertid utöva sin behörighet på så sätt att det återkrävda stödet står i proportion till de konstaterade oegentligheterna (se dom av den 19 januari 2006 i mål C-240/03 P, Valnerina mot kommissionen, REG 2006, s. I-731, punkt 140).

130 Härav följer att förstainstansrätten i förevarande fall gjort en felaktig tolkning vad avser tillämpningen av proportionalitetsprincipen.

131 En sådan felaktig rättstillämpning kan emellertid inte i förevarande mål leda till att den aktuella domen upphävs, eftersom klaganden i första instans inte har framfört någon omständighet som gör det möjligt att anse att det i det omtvistade beslutet, i den del det avser en nedsättning av en del av det totala finansiella stöd som beviljats inledningsvis, inte beaktats sådana omständigheter som skulle kunna motivera en minskning av den nedsättning som kommissionen beslutat om.

132 Klaganden har till stöd för sin grund avseende åsidosättande av proportionalitetsprincipen gjort gällande att den omständigheten att RKF inte investerat i små och medelstora företag beror på en felaktig tolkning av tillämpliga bestämmelser och inte på bedrägeri till skada för gemenskapen.

133 En sådan omständighet kan emellertid inte som sådan motivera att nedsättning ska göras med ett mindre belopp än det som beslutats av kommissionen.

134 Även om bedrägeri kan motivera en höjning av den nedsättning av det ursprungliga stödet som ska göras, kan nämligen inte frånvaron av bedrägeri utgöra ett skäl att bibehålla ett stöd som inte har utnyttjats i enlighet med tillämpliga bestämmelser.

135 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den grund som avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen, eftersom förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den slog fast att de omständigheter som klaganden har åberopat inte motiverar en minskning av den nedsättning av stödet som gjorts av kommissionen.

Den del av den överklagade domen som rör skadeståndstalan

Grunden avseende bristande motivering och felaktig rättstillämpning

— Parternas argument

136 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten när den besvarade klagandens yrkande om skadestånd på grund av att det omtvistade beslutet var rättsstridigt begränsade sig till att påstå, att eftersom det inte konstaterats någon sådan rättsstridighet var ett av villkoren för skadestånd inte uppfyllt. Förstainstansrätten prövade således inte de andra villkoren för utomobligatoriskt skadestånd och motiverade inte heller varför den ogillade yrkandet om ideell skada. Förstinstansrätten prövade inte heller klagandens argument om ansvar för lagenligt handlande som följer av bland annat kommissionens agerande under övervakningsförfarandet, vilket förorsakat klaganden ovanlig och särskild skada.

137 Kommissionen anser att förstainstansrätten konstaterade att ett av de tre villkoren som krävdes för att unionen skulle ådra sig utomobligatoriskt ansvar inte var uppfyllt och därför hade fullt fog för att inte fullfölja prövningen av de andra två villkoren. Kommissionen har vidare påstått att klagandens argumentation avseende ansvar för lagenligt handlande faktiskt grundas på ett påstått rättsstridigt handlande från institutionens sida och att den därför inte kan prövas. Eftersom förmedlaren hade kännedom om villkoren för stöd från ERUF, löpte denna inte en onormal ekonomisk risk, större än den som normalt är förknippad med RKF:s verksamhet vid globalt stöd.

— Domstolens bedömning

138 Det ska inledningsvis erinras om att, såsom det påpekats i den överklagade domen, unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar i den mening som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, enligt domstolens fasta rättspraxis förutsätter att tre kumulativa villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs unionsinstitutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (se bland annat dom av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, Lucaccioni mot kommissionen, REG 1999, s. I-5251, punkt 11, samt av den 29 april 2004 i de förenade målen C-162/01 P och C-163/01 P, Bouma och Beusmans mot rådet och kommissionen, REG 2004, s. I-4509, punkt 43).

139 Vad avser förstainstansrättens bedömning av klagandens yrkande om skadestånd på grund av culpöst handlande så har förstainstansrätten gjort en riktig och tillräckligt motiverad bedömning, när den fann att kommissionen inte kunde ha ådragit unionen skadeståndsansvar genom att anta det omtvistade beslutet, eftersom beslutet inte är rättsstridigt och ett av de nödvändiga villkoren för skadeståndsskyldighet följaktligen inte är uppfyllt.

140 Klaganden har i första instans även åberopat att unionen skulle ha ett strikt ansvar genom att göra gällande att Sviluppo Italia Basilicata SpA åsamkats skada på grund av att kommissionen under övervakningsförfarandet inte genomfört någon kontroll eller utvärdering av formerna för genomförandet av den aktuella åtgärden.

141 Det är emellertid tillräckligt att konstatera, utan att det är nödvändigt att pröva frågan om unionens ansvar för skada på grund av en lagenlig rättsakt under sådana omständigheter som i förevarande mål, att förstinstansrätten utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning kunde ogilla detta yrkande, eftersom de faktiska och ideella skador som klagande har gjort gällande under alla omständigheter inte är ovanliga och särskilda. De eventuella ekonomiska förluster, om de skulle förekomma, samt den påstådda skadan för klagandens rykte är nämligen sådana följder som samtliga

aktörer kan förvänta sig på grund av antagandet av ett beslut – med stöd av artikel 24 i förordning nr 4253/88 – om nedsättning av det stödbelopp som ursprungligen beviljats.

142 Då den överklagade domen inte innebär en felaktig rättstillämpning då det slogs fast att unionen inte hade ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar, kan överklagandet inte vinna bifall på denna grund.

143 Det följer av det ovan sagda att överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder klaganden har anfört. Överklagandet ska följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

144 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Sviluppo Italia Basilicata SpA ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter